

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Yasmin Shakarami
TOKIOREGEN

Copyright © 2023 by cbj Jugendbuch Verlag, a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06152-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

JASMIN
ŠAKARAMI

TOKYO LOVE STORY

KIŠA U TOKIJU

Prevela Slađana Kuzeljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

*Za Katalin i Mehdi (moje anđele čuvare),
Dana (moje srce), Mikele (moju saveznicu),
Antje Babendererde (moju stvarateljku čuda)
i Mihali Franka (mog heroja)*

PROLOG

Tokio se pretvorio u divlju zver koja pokušava da se oslobodi iz lanaca. Grad je živ, živ kao i sile koje su ga probudile. Nikad nisam ni sanjala da ću nekad biti očevidac jedne takve katastrofe. Sve se u trenutku promenilo. I ja sam takođe pregažena. Kada se priroda buni, ni megalopolis poput Tokija ne može da se suprotstavi njenoj monstruoznoj sili.

Svi smo poraženi.

Odavno bih odustala da nisam znala da me on čeka tamo negde. Moram da ga pronađem. Moram. On je učinio da se osećam potpunom. On mi je pokazao ko mogu da budem kada sam hrabra. Moram da ga pronađem jer je on mene pronašao kad sam bila izgubljena.

Ne mogu da prestanem da razmišljam o našem prvom poljupcu. Trista metara ispod nas, magična neonska svetla Tokija. Hiljadu godina svetlosti iznad nas, zvezde. Bilo je to obećanje.

Majo, sad si mi potrebna. Zajedno smo jake. Samo sa tobom mogu započeti ovu neobičnu potragu. Znaš koliko mi on znači. Ne preostaje mi drugo, iako to znači da mnogo rizikujem.

Jednom mi je rekao da se prava čuda dešavaju u trenucima poput ovog. U pravu je. Na drugoj strani sveta, u gradu sa 38 miliona stanovnika, mi smo se sreli. A uspećemo i opet.

Moram da ga pronađem.

IRASSHAIMASE

Polako ali neumoljivo panika počinje da me obuzima. Imam sastanak sa porodicom koja će me ugostiti kroz petnaest minuta, ispred prodavnice *Uniqlo*. Po *Google* mapi, moja destinacija je na sto šezdeset metara, dva minuta peške. Deluje lako ili bar ne potpuno nemoguće, da ne postoji mali problem: nalazim se nasred najprometnije stanice na svetu a i u Tokiju, najvećoj od svih metropola, sa milionima stanovnika. Stanica deluje kao najsmelije potcenjivanje veka: učiniti da nesvesne žrtve poput mene, sa samo šesnaest godina života iza sebe, pomisle da je moguće uspeti da se ovde orijentišu. Ništa se ne može učiniti. Stanica Šindžuku, kolos uronjen u neonsko svetlo, sa pedeset i tri koloseka i – čuj sad – dvesta izlaza, liči na poslednji nivo u nekoj video-igrici. Već pola sata pokušavam da izađem iz lavirinta tunela koji me vuče sve niže u svoje preteće ambise: restorani, mini-marketi otvoreni 24/7, butici, kiosci, frizeri, kockarnice, kiosci sa hranom, prodavnice garderobe, knjižare, prodavnice suvenira, elektrotehnike, cvećare, prostor za pušenje i karaoke bar, sve ukrašeno kičastim bilbordima, sa drečavim, enormno velikim slovima koja se takmiče u ludoj trci koji će više da zablista.

Osećam se potpuno izgubljeno. Ne uspevam da pomerim nijedan mišić. Mogla bih da se zakunem da je ovde dole, u metalnoj utrobi zemlje, sila gravitacije tri puta jača nego na površini.

Imam plikove na rukama. Kofar mi je u agoniji: točkovi se zaglavljaju u znak protesta, žali se, škripi. I napunjen je stvarima za narednih

Jasmin Šakarami

dvanaest meseci. Mislim da bi odavno eksplodirao da ga moj otac nije mumificirao jednim celim kolutom lepljive trake.

Ostalo mi je još deset minuta.

Čini se kao da svakog dana više od četiri miliona putnika prolazi kroz stanicu Šindžuku, ali za razliku od mene, deluje kao da svako tačno zna gde ide. Masa teče haotičnim tokom, brzo i spretno, kao da je svaki pokret proračunat. Jedina sam koja sve vreme stoji, koja ne poštuje pravac i stvara kaos tamo gde vlada precizan poredak.

Gde da idem?

Srce mi kuca toliko jako da mi se čini kao da u grudima imam požar. Na sve to još sam i gladna, štaviše, gladna kao vuk, ali takođe imam i takvu mučninu od nervoze da već nekoliko sati ne mogu ni zalogaj da pojedem. A šta ako ne uspem da pronađem porodicu koja će me primiti? Ponovo me obuzima onaj iracionalni i zaslepljujući strah, onaj strah koji osećaju deca u supermarketu, kada mama odjednom nestane iza rafa sa marmeladom.

Međutim, u mom slučaju raf sa marmeladom je čitav jedan okean, a moj supermarket je stanica koja daje sve od sebe da me proguta.

Moju dramu je lako sumirati: potpuno sam sama u Tokiju, gradu u kome nikad pre nisam bila, u zemlji koju ne poznajem, na kontinentu koji je čitavu jednu beskonačnost kilometara udaljen od kuće (trinaest mučnih sati leta između dve brbljive penzionerke, da budem precizna). A najapsurdnija stvar je ta što sam ja to želela.

Pre mesec dana sam saznala da sam odabrana za kulturnu razmenu sa Japanom. Tri ekskluzivna mesta, od kojih samo jedno u Tokiju. S obzirom na to da je do danas naš program razmene limitiran na Evropu, ova ponuda, potpuno nova, da se pohaća japanska škola godinu dana, izazvala je kaos – zbog toga je bilo pregršt prijava. Zapravo, kao čak nisam ništa posebno. I dan-danas ne mogu da shvatim kako sam uspela da dobijem ovakvu priliku.

Mora da je bilo ovako: u noći punog meseca, moji stresirani nastavnici i moji roditelji, više bez ideja, u tajnosti su se okupili i doneli odluku.

Morali su da vrate vanzemaljku na njenu matičnu planetu. Kako nisu imali sredstava da me bace na periferiju univerzuma brzinom svetlosti, zadovoljili su se time da me pošalju na drugi kraj sveta.

Ne mogu da ih krivim. Već neko vreme ne uspevam da nađem mir, ni u školi ni u porodici. Nije da su stvari ikada za mene bile lagane, ali leto pre dve godine promenilo je sve. Od tog trenutka sve je krenulo nizbrdo. Ili da budem precizna, završila sam u mračnom i dubokom tunelu u kome se videlo jedno jedino svetlo: da odem.

Sa trinaest godina sam otkrila strast za anime, posebno prema tako maštovitim filmovima Studija *Gibli*, koji su me opčinili. Sa četrnaest godina sam pročitala moj prvi roman japanskog autora Harukija Murakamija i to je odmah bila ljubav na prvi pogled. Za kratko vreme, Japan je postao neka vrsta tajnog skrovišta, moje mesto želja, i svečano sam sebi obećala da ću pre ili kasnije, nakon diplome, posetiti tu ostrvsku zemlju Pacifika. Kako bih se pripremila kako dolikuje za avanturu u koju ću se pre ili posle upustiti, marljivo sam mesecima učila japanski jezik.

Sada bi se moglo potvrditi da se moj san ostvario ranije i na neočekivani način, ali ovo je paradoks: u stvarnom životu imam tendenciju da bežim od nepoznanice svim silama. *Pre* ili *kasnije* zvuči dobro, *sada* znači panika. Ja sam pasionirani svetski putnik, hrabra, znatiželjna, ali koja ne želi nikad da napušta svoju istu i monotonu sobu u kojoj se nikad ništa ne dešava. „Sanjalica“, mama i tata me tako zovu, ali to je previše romantična dijagnoza za moju preteranu inerciju. Ni prijatelji me već neko vreme ne trpe. Dok su svi stoprocentno zauzeti isprobavanjem novih stvari (novim ljudima, novim kafićima, novom muzikom, novim bojama kose, novim, novim, novim...), meni je muka od noviteta. Otkazivanje dogovora u poslednjem trenutku moja je uža specijalnost.

Sledećeg meseca punim sedamnaest godina i sigurna sam u jednu stvar: vreme koje imam na raspolaganju da se oslobodim od mog suženog, lepljivog, superudobnog sveta fantazije, ponestaje. Zbog toga ni na koji način nisam mogla da kažem ne Tokiju, jer je moguće da je ovo

putovanje moja poslednja šansa. Koliko god da preferiram samoću, apsolutno ne bih volela da umrem kao neko ko ne izlazi iz kuće.

Još pet minuta do dogovorenog vremena sastanka.

Osećam gorak ukus u ustima. Ko zna kako sam postala magnet za svu prašinu ove stanice. Ledeni vazduh koji duva kroz tamne ventilatore ugrađene u zid izaziva mi žmarac za žmarcem niz leđa, iako su mi se ispod ruku napravile ogromne mrlje od znoja. Sigurno ne želim da znam kakav miris odašilju. Oduzeli su mi dezodorans na kontroli bezbednosti kao da je bomba gora pretnja od mojih oznojenih pazuha...

U međuvremenu se gorko kajem što sam na formularu za prijavu odabrala da moja porodica koja će me primiti ne dođe po mene na aerodrom. Cilj je bio da svedem na minimum obavezu da ćaskamo o svemu i svačemu. Ista sam kao i uvek, i kao po običaju, moja odluka koja je pažljivo razmotrena, ispostavila se kao ko zna koji po redu bumerang.

Možda bi trebalo da pozovem kući? I šta onda? Da počnem da plaćem i preklinjem roditelje da dođu po mene u Tokio? Nerealno. Ionako je u Nemačkoj noć. S obzirom na to da ću kroz koji minut biti beskućnica, ne preostaje mi ništa drugo osim da pitam nekoga za pravac. To sam i očekivala, potpuno sam se blokirala. To mi se uvek dešava kada se osećam neprijatno ili nesigurno (što će reći praktično skoro uvek).

Ostala sam da stojim ispred kafića. Izlog je ukrašen tortama od izbledele plastike, jarkozelenim venčićima i armijom mačaka amajlija za sreću koje pomeraju šapu. Barem se bizarna postavka uklapa sa epohalnom katastrofom koja se odvija u meni. Iza leđa čujem konobare koji uzvikuju *Irasshaimase*: uvek to rade ovde u Japanu, čim se neko približi restoranu, kafiću ili radnji. *Irasshaimase* na japanskom znači *dobro došli*. Ipak, treba vremena da se naviknete na intenzitet, jačinu i entuzijazam kojim vas zapljusne ova reč. Ukoliko ne volite da privlačite pažnju, onda ovi entuzijastični senzori za pokret nisu baš idealni za vas. Dok ispred mene prolazi stotinak ljudi, ili je to bar moj utisak, tražim potencijalnu žrtvu. Videla sam u nekom dokumentarcu da lavovi koriste efekat iznenađenja kako bi izdvojili najslabiji plen. Dakle, dubok udah i krećem.

„Sumimasen“, vrištala sam naslepo u konfuziji vrtloga ljudi. Moje poznavanje osnova japanskog jezika vrlo je pristojno, bar dok sam samo ja ta koja priča. Čim neki maternji govornik progovori, više ništa ne razumem. Tako da prelazim na engleski: „Izvinite, možete li da mi pomognete?“

Na moje iznenađenje, u istom trenutku se okreće šest Japanaca, muškarci i žene, i prave savršen krug oko mene i mog kofera. Lica nasmejana i prijateljska, izraz nežnog i dobroćudnog iščekivanja.

Ignorišem knedlu u grlu i mrmljam: „Tražim radnju *Uniqlo*, ali ne znam gde treba da izađem.“

Klimaju glavom saosećajno. Sledi kratak razgovor između svih njih tokom kog često biva ponovljena reč, meni nepoznata, *gaijin*. Na kraju se čovek u besprekornom poslovnom odelu izdvaja iz kruga. Ostali se udaljavaju iznenada, tako da deluje kao da se diskusija nikad nije desila.

„*Kite kudasai*“, govori mi pokazujući mi obema rukama.

„H-hvala“, mucam i pratim ga.

Pokretne stepenice levo, barijera desno, posle ponovo levo, još jedne pokretne stepenice, pokretne stepenice, lift, pokretne stepenice praćene holom odakle se poput pipaka granaju dugački hodnici osvetljeni žutim neonskim svetlom. U međuvremenu sam bila ubeđena da sam završila u neraskidivoj i beskonačnoj vremenskoj petlji, u nekoj simulaciji koja je mnogo loše ispala.

Ali potom svečano odjekuje uzvik: „*Uniqlo!*“ Čovek staje i pokazuje nejasnim pokretom i blistavim osmehom natpis IZLAZ 9 (pokazati pristom na nešto smatra se nekulturnim u Japanu). Zahvaljujem mu, dok me preplavljuje beskonačno olakšanje. Čovek se opršta uz naklon i jedno energično *Ganbatte!*, što znači *Srećno*.

Uzdah olakšanja! Sledeća stanica: moja japanska porodica.

Šezdeset sekundi me deli od našeg prvog susreta. Dok se pokretne stepenice kreću ka površini, još jednom ponavljam njihova imena: mama se zove Hana Nakano, a otac Kijoši Nakano. Iako su se u svom pismu predstavili samo kao Okasan i Otosan. Okasan je formalni naziv za reč „majka“, a Otosan za „otac“. Ime moje japanske sestre je Aja Nakano.

Skoro je napunila sedamnaest godina i bićemo u istom odeljenju. Moj brat, Haruto Nakano je mlađi. Mislim da ima deset godina i još uvek ide u osnovnu školu. Nadam se da ću ostaviti dobar utisak. Nadam se.

Nervozno se igram kapuljačom sivog duksa koji sam kupila za dugi let. Od mog dolaska se nisam pogledala u ogledalo, ali mi je bar kosa pokupljena u manje-više urednu kiku.

Svež vazduh mi ulazi u pluća. Svetlost dana. Nežan letnji povetarac, avgustovska toplota na licu, miris mokrog asfalta, muči me stomak od raznih senzacija.

Kad konačno stavim nogu na tlo Tokija, spremna za poslednji sprint, ostajem skamenjena.

Naravno da sam se kod kuće pripremala, satima, opsesivno. Praktično sam rasklopila Tokio na deliće i analizirala pod mikroskopom svaku i najmanju pojedinost slagalice. Kao detektiv pretražila sam sve karte Gugl mapa, zapamtila sam vremena i utisnula u glavu hijeroglifne imena kvartova. *Geek* nivo pro. Mislila sam da sam spremna. Vrlo pogrešno.

Oblakoderi od crnog ogledalo-stakla i holografskog srebra, prekriveni šarenim reklamnim bilbordima, trodimenzionalnim slovima i ogromnim svetlećim ekranima. Svaki od ovih giganata odašilje sopstvenu i magičnu svetlost, neku vrstu neonske pulsirajuće aure i električnih svilenih niti. U vetrovitim procepima senki, između oblakodera, nalaze se zgrade srednje visine, koje kao da se ljuljaju od toplote koja se diže iz tla. Njihovi prozori svetlucaju poput mačjih očiju, a fasade podsećaju na veliku metalnu krljušt. Minijturni kiosci se nalaze u prvom redu, mešavina boja i oblika, obojeni poput plastike igračkaka. Poneki od njih podsećaju na vanzemaljce i futurističke telefonske kabine, drugi na velike balone od žvake i galaktičke hramove. Svaki deluje premalo osvetljeno, jer iako je dan, u toj neverovatnoj kompoziciji svetla postoji i neka tajna tama.

Jedva sam se povratila od tog imponantnog prizora. U životu nikad nisam videla, štaviše, ni zamišljala, nešto slično: Tokio je grad koji prevazilazi svaku sposobnost zamišljanja.

Deo po deo pokušavam ponovo da sklopim raštrkane delove svog uma, potpuno preplavljena stimulusima i pokušavam da se koncentrišem na svoju misiju: *dišem – Uniqlō – moja japanska porodica.*

Prodavnica garderobe se nalazi sa druge strane ulice baš naspram mene. Grabim kofer (koji je odjednom postao nečujan) i trčim tamo. Jedna stvar mi odmah zapada za oko: skoro svi imaju kišobrančice koji ih štite od sunca. Svaki je veseliji i živahniji od drugog. I svaki outfit je jedinstven. Ja sam bez dileme jedina koja ide unaokolo u jednobojnim krpama.

Kad se pali zeleno svetlo, semafor pišti kao ptičica. Najviše me fascinira buka koju ne uspevam da identifikujem: nešto zveckea i škripi, poput nekog ritmičnog mehanizma, vrtložne memorije za koje pretpostavljam da dolaze sa nekog zvučnika, smešni glasovi iz animiranih crtača koji se spuštaju sa neba i sveprisutno bubnjanje poput otkucaja gradskog srca. Na ovom mestu deluje kao da svaki molekul ima sopstveni život.

„*Malu-san!*“

Čuti moje ime po prvi put u lavirintu stranaca predstavlja čistu radost. Ponovo se osećam snažno.

„*Malu-san! Konnichiwa!*“

Evo ih: Okasan u elegantnom lila kimonu. Otosan u pantalonama kaki boje i veseloj havajskoj košulji. Haruto je obučen kao Detektiv Konan. I Aja.

Nije dovoljno samo jednom baciti pogled da bi se sagledao Ajin outfit. Nedostaju mi osnove da bih razumela ono što vidim. Nemam ni najmanju predstavu o tome kakva se reakcija očekuje od mene. Šok? Uzbuđenje? Ili treba samo da se ponašam kao da je potpuno normalno ići unaokolo obučen kao poludeli plaćeni ubica?

Martinke sa visokom štiklom, kratka suknja od čekinjaste kože, srebrna majica (nešto između viteškog oklopa i lista aluminijuma), ukombinovano sa bež trenč mantilom dugačkim do poda i sivo-zelenom beretkom od tvida. Kosa crna, ravna i neverovatno sjajna, do struka. Nosi pohabane kožne polurukavice i torbu preko ramena u obliku revolvera.

„Ćao, Malu“, kaže ležerno nameštajući *Wayfarer* naočare za sunce. Crvene usne formiraju osmeh. Potom pravi naklon, a ostatak porodice čini isto.

„*Dozo yoroshiku onegaishimasu*“, govorim. Fraza za kulturni pozdrav, nešto poput *drago mi je da se upoznajemo*. S obzirom na to da previše dugo zurim u Aju i previše očigledno, svim silama se trudim da načinih lep naklon.

Bam.

Iz sve snage udaram u dršku kofera. Haruto počinje gromoglasno da se smeje, ali je dovoljan ozbiljan očevo pogled da ga odmah ućutka.

„Jesi li se povredila?“ pita Otosan zabrinuto. Njegov engleski nije baš najbolji, ali ga dobro razumem.

„N-ne, sve je u redu“, lažem, sva crvena u licu, dok zaustavljam suze koje mi se skupljaju u očima.

Nakon nezgode usledila je neprijatna tišina. Neko kašlje i ćisti grlo. Kakav žalostan utisak. Sigurno tako misli i Aja, kojoj se ocrtava jedva poluosmejak.

„Bitno je da Malu-san vodimo kući! Mora da si umorna od dugog puta.“ Okasan me miluje po ramenu, a ja samo klimam kao luda.

„I gladna!“ dodaje Otosan, sa tako ljubaznim osmehom da mu se naočari podižu sve do gustih obrva.

S obzirom na to da mi ništa pametno ne pada na pamet, prelazim rukom preko ćela i govorim: „*Atsui desu!*“ Odmah se kajem što sam rekla da mi je vruće jer Okasan i Otosan deluju potreseno kao da su oni lićno odgovorni za tropsku klimu istoćne Azije.

„*Gomen nasai*“, izvinjava se Otosan nakon ćega u tren oka ulazi u najbližu radnju.

„Š-šta se dešava?“ pitam Aju nervozno se osmehujući.

Oći su joj skrivene iza debelih i tamnih stakala naoćara za sunce. Unosi mi nervozu to što ne znam da li me gleda. Tek nakon što je napravila balon od žvakaće gume, odgovara mi: „Ne želimo da *gaijin* bude pretoplo.“

„*Gaijin?*“, pitam. To je reč koju sam čula više puta otkako sam došla.

„Nije bitno. Dolaziš iz Nemačke, jesam li dobro razumela?“

„N-naravno.“ Ali da li ona zna da sam nemačka učenica sa kojom će imati kulturnu razmenu? „Samo što sam stigla. Ili barem mislim, da budem iskrena. Čini mi se kao da ovo putovanje traje čitavu večnost.“

Ne odgovara. Zahtevna publika.

„Još uvek nisu izmislili GPS koji je u stanju da ti pomogne da izađeš iz ove proklete stanice. Dvesta izlaza, svaki nepristupačniji od prethodnog. Kunem se da je u poslednjih dvadeset minuta i Gugl mapa digla ruke.“

„Ali ipak si stigla.“

Ne deluje uopšte entuzijastično.

„Pričaš li i nemački?“, pitam je na svom jeziku nadajući se da ću je nekako impresionirati.

Ništa, potpuno je ledena.

„Šta?“, odgovara na engleskom, prekrstivši ruke na grudima.

„Pitala sam te da li pričaš i nemački. Ah, na *nemačkom*.“

„Znam da je bilo na nemačkom. Moj momak priča nemački.“

„Aja nema momka“, Haruto se nestašno umeša.

Dobija napad besa na japanskom.

„Naučiću te ponešto na nemačkom. Tako ćeš moći da zadiviš svog momka.“

Konačno joj se u uglovima usana nazire osmeh, ali pobeda traje kratko: Aja se već užlebila u ulogu nedodirljivog tajnog agenta. Tokio se ogleda na njenim naočarima za sunce poput nedostiznog zvezdanog grada.

Haruto, nasuprot tome, gleda me otvorenih usta. Sigurna sam da bi samo od njegovog pogleda mogli zubi da mi dobiju karijes koliko je sladak. U njegovom tamnoplavom blejzeru liči na profesora iz *My Little Pony*. Zbog šerpa-frizurice izgleda još smešniji i bucmastije.

Primitivši da ga i ja proučavam sa mnogo pažnje, pita me na odličnom engleskom jeziku: „Želiš li da upoznaš moje prijatelje?“

„Haru nema prijatelje“, mrmlija njegova sestra. Po glasu bi se reklo da se zabavlja.

Dečaćić je mune laktom. Ponovo se svađaju na japanskom, a onda Aja spušta ruku na njegovo rame. Odmah ponovo vlada mir.

„Rado bih upoznala tvoje prijatelje“, svečano izjavljujem. „A i tvog momka, Aja.“

Ona ne odgovara, a meni se čini kao da hodam po ivici crne rupe. Neprijateljstvo koje gaji prema meni toliko je očigledno da me rastužuje.

Pokušavam da joj se izvinim (iako nemam ni najmanju ideju za šta) kada se Okasan i Otosan trčeći vraćaju do nas sa prepunim plastičnim kesama. Pola sekunde kasnije u ruci mi je mini-ventilator, a u drugoj suncobrančić, i jedno i drugo ciklama boje. Ali to nije sve: brižna Okasan mi stavlja na glavu ciklama kačket, a na nos naočare za sunce (čak su i stakla ciklama). Potom je red na Otosana, ponosno mi predaje flašicu vode, hladnog čaja, kremu za sunčanje (zaštitni faktor 50), lepezu, naravno ciklama boje, (kakvo iznenađenje!) i rezervnu bateriju za mini-ventilator.

Neizmerno sam zahvalna i u isto vreme šokirana.

„H-hvala mnogo. Nije bilo neophodno.“

Otosan otvara flašicu vode i ja je poslušno pijem.

„Zaista, hvala vam mnogo.“

Okasan pali mini-ventilator i otvara mali suncobran.

„Ozbiljno, veoma sam vam zahvalna.“

Zatim Haruto maže na lice kilo kreme za sunčanje.

Svi se zabavljeno smeju. U jednom trenutku ne mogu a da se i sama glasno ne nasmejem, jer je uprkos mom novom setu za preživljavanje u Sahari, moj mozak proključao.

GAIJIN

Nikad u životu nisam spavala tako dubokim snom niti me je san ikad pre tako okrepio. Bez prebiranja po mislima, bez snova, samo lakoća tame. Bila sam van igre dobrih deset sati. Ne baš živa, zapravo, više polumr-tva. Iako sam već neko vreme budna, ostajem nepomična u mom futonu i gledam u plafon sobe. *U Tokiju sam*, odzvanja u jednom kutku moje svesti. *Ne, još uvek nisam spremna*. Uzdišem, zatvaram oči i zamišljam kako se nalazim u svom velikom krevetu u Nemačkoj. *Nema svrhe*. Reč „veliko“ ne odnosi se ni na šta što se nalazi u mojoj novoj sobi, čak ni kad se maksimalno trudim da ga takvim zamislim. Nalazim se u mini-jaturnom svetu: maleni radni sto, malena stolica, maleni orman, malena polica, maleni dušek (ne dam se zavarati pretencioznom rečju futon!), maleni jastuk, maleni pokrivač; *sve* je minijaturno, a što je još apsurdnije, sve može da se savije, sklopi, učini još manjim...

Kuća porodice Nakano nalazi se u Sendagaji, u mirnom i idiličnom kvartu koji svetluca poput pene ispred obale impozantnih nebodera Šindžukua. Čak je i kvart Šibuja, sa svojim famoznim megaraskrsnicama i svojom bezgraničnom džunglom iskustava, na samo dve železničke stanice odavde. Drugim rečima, znam da nismo daleko od Haradžukua, ultimativnog središta neobične mode i ekstravagantnog kospleja.

Svet izvan vrata kuće deluje tako ogromno, isto koliko svet unutra deluje sićušno.

Brat i sestra dele sobu, a sudeći po tome koliko puta Aja prevrće očima, ja sam dobila Harutovu. Kuhinja i dnevna soba se nalaze jedna pored druge, a iako je potreban mikroskop da se pronađe ploča za kuvanje i sudopera, oprema je vrlo moderna. Soba roditelja ne ulazi u (prekratki) obilazak kuće. Kupatilo je na kraju, a sama pomisao na njega me užasava.

Svi su čuli da postoje legendarni japanski *high-tech* toaleti, ali nisam znala da moraš da budeš naučnik da bi pustio vodu iz vodokotlića. Ako postoji čisto zlo na Zemlji, otelotvorenje đavola lično, onda je to japansko kupatilo. Sinoć sam se usudila da priđem dva puta i oba puta sam bila brutalno napadnuta, od cvrkuta ptičica, do zagrejane WC daske, pa sve do fena za sušenje zadnjice. Ukratko, pražnjenje creva je bilo iskustvo bliskog susreta sa smrću.

Čujem grebanje po vratima.

Otvaram oči. Tu smo, realnost me je stigla. Grad kao Tokio ne dozvoljava čekanje. Bacam pogled na mobilni telefon. *Vau, već je pola jedan*. Čudno, sve do sada nisam čula nijedan zvuk. Da možda i porodica Nakano još uvek ne spava? Malo verovatno. S druge strane, danas je nedjelja, tako da ko zna.

Ponovo nešto grebe po mojim vratima. Čuje se tiho mjau.

Polako shvatam. Eto zašto sam juče toliko često čula reč *neko*: porodica Nakano ima mačku! Kao munja skačem na sve četiri sa dušeka i otvaram vrata. Bilo je dovoljno samo malo da ih otvorim i mačka kao strela uleće u sobu bez razmišljanja, toliko brzo da sam samo senku videla kako beži.

S obzirom na to da je u Japanu skoro pravilo da je sve slatko i lepo, očekivala sam neku pufnastu loptu. Umesto toga, u trenutku kad se gospodin Neko ispružio na moj futon kao kralj, izgledao je zastrašujuće: to je mačka bez dlake, nabubrela, naborana, užasna, žutih očiju poput guštera i oštrih zuba poput vampira. A da ne pričamo o njenim „krunskim draguljima“!

Nijedna normalna osoba ne može podneti takav prizor a da ne zadobije trajne posledice (posebno kada pre toga nije popio prvu jutarnju kafu).

Čudovište mjauče i izgleda kao neko vanzemaljsko biće.